

Gönül Altun Yazdı

Hayat geçer, insan göçer... Geri kalan merhametin artığı, bir can kırığı, bir hayal sarmaşığı... Bazen bir şarkıya eşlik eden bir anı... Onu da zaman siler, yorulursun... Aklımızın velisiyle gönlümüzün delisi anlaşamaz bir türlü. Bambaşka bir hayata kurulursun.

Bir adam ve bir kadın yazar bu hikayeyi. Hem birbirine inanmış, hem de birbirinin ateşinde yanmış olarak... Var olmak!... Çok güçlü bir iddia!

Adam hep geç kalmış var olmaya, kadın hep beklenenden önce var"mış.

Hiçbir adam, "Hata benim, günah benim, suç benim" demedi büyük ustadan sonra. Ondan önce de belki söylememişti. Hiçbir kadın Mecnun'dan, Leyla'nın affını dilememişti.

Hiçbir adam sevemedi bir ağacı, dallarını budamadan, yaprağını koparmadan..

Hiçbir kadın vazgeçmedi ağaç olmaktan.

Hiçbir adam, eremedi sırrına gözyaşınının, hiçbir kadın ağlatanı bitirmeden ölmedi!

Hiçbir adam duymadı söylediklerini, hiçbir kadın duymamazlıktan gelmedi.

Hiçbir adam küllerinden doğmadı, doğamadı. Hiçbir kadın sönmeyen bir ateşte kül olmadı.

Hiçbir adam varamadı huzuruna gökyüzünün, hiçbir kadın yeryüzüne konmadı.

Adını taşlara kazısa da bir adam, hiçbir kadın, üzenlerin yolunda taş olmadı.

Hiçbir adam dönmedi gittiği limanlardan, hiçbir kadın umudunu kesmedi ummanlardan.

Hiçbir adam hissetmedi kırarken sızısını, hiçbir kadın unutmadı gönlünün ağrısını..

Hiçbir adam "Bitmeyen Şarkı" yı duyamadı. Hiçbir kadın, bitmeyen bir aşkı bulamadı.

Çünkü;

Hiçbir aşk, doğduğu yerde yeşermedi, hiçbir aşk doğduğu toprağa gömülmedi!!!!!!